

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **L. D.**, narozená „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-44767-3/SO-2017,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-44767-3/SO-2017, **se** pro vadu řízení **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-44767-3/SO-2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 2. 2017, č. j. OAM-34-12/DP-2017, jímž byla zamítnuta její žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena, neboť pominuly důvody, pro které bylo povolení k pobytu vydáno. Správní orgán I. stupně se tedy ve svém rozhodnutí zabýval otázkou, zda i nadále trvají důvody, pro které bylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a následně povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění dle § 43 téhož zákona. Správním orgánem I. stupně přitom bylo zjištěno, že žádost žalobkyně o trvalý pobyt byla pravomocně zamítnuta. Tímto tedy dle jeho hodnocení pominuly důvody, pro které bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě předně namítla, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí zároveň odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobkyně též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že na území České republiky žije již od roku 2009, přičemž zde má vytvořeno komplexní zázemí - je zde plně integrovaná, hovoří plynně českým jazykem, má zajištěnou práci a také rodinné vazby (konkrétně matku s trvalým pobytem). Naproti tomu, v zemi původu nemá nic a nikoho, ke komu by se mohla vrátit.
4. V tomto kontextu se pak dle názoru žalobkyně správní orgány nezabývaly otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu, ačkoliv se jedná o klíčovou otázku v rámci rozhodování o vydání pobytových povolení. Posouzení správních orgánů tak ve vztahu k této otázce zcela chybí a napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Právě otázka přiměřenosti přitom byla ve věci zásadní odvolací námítkou žalobkyně, která nicméně zůstala nezodpovězena. V tomto kontextu pak žalobkyně zmínila též pojem přepjatého formalismu jako nežádoucího jevu v aplikaci práva. Dle žalobkyně měl žalovaný v daném případě dostatek podkladů, aby mohl učinit

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řádnou úvahu o tom, zda rozhodnutí bude v souladu s principem přiměřenosti, a to i s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že žalobkyně uplatňuje stejné námitky, s nimiž se žalovaný již vypořádal v rámci odvolacího řízení, a proto v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z tohoto jsou tedy seznatelné důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil a rovněž informace o tom, jak se žalovaný s námitkami žalobkyně vypořádal.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud však nepřisvědčil všem uplatněným námitkám žalobkyně.
9. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 2. 1. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně následně předmětnou žádost posoudil a dne 22. 2. 2017 vydal rozhodnutí č. j. OAM-34-12/DP-2017, jímž byla předmětná žádost zamítnuta dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla žalobkyni prodloužena, neboť pominuly důvody, pro které bylo povolení k pobytu vydáno. Správní orgán I. stupně se tedy ve svém rozhodnutí zabýval otázkou, zda i nadále trvají důvody, pro které bylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a následně povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění dle § 43 téhož zákona. Správním orgánem I. stupně přitom bylo zjištěno, že žádost žalobkyně o trvalý Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobyt byla pravomocně zamítnuta a tímto tak dle jeho hodnocení pominuly důvody, pro které bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpení.

10. Proti shora rekapitulovanému rozhodnutí pak žalobkyně podala odvolání, v němž zejména poukázala na rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců a § 2 odst. 4 správního řádu, když nebylo přihlédnuto k jejím rodinným a soukromým poměrům. Konkrétně k tomu žalobkyně uvedla, že pobývá na území České republiky již od roku 2009, nepřetržitě pak od roku 2011, ovládá český jazyk, je plně integrovaná, přičemž na území České republiky pobývá se svojí matkou. K Ukrajině už nemá žádné vazby, nemá zde žádné zázemí, příbuzné či zajištěno ubytování. Současně žalobkyně zmínila, že nepředstavuje pro Českou republiku žádnou hrozbu. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-44767-3/SO-2017, žalobkyni podané odvolání zamítnul a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K námitkám žalobkyně zároveň konstatoval, že v žádném ustanovení zákona o pobytu cizinců obsaženém ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně, není stanovena povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Žalovaný současně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyslovil názor, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
11. Soud se nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, zejména v kontextu řešení otázky přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně, neboť posouzení žalovaného v této části dle názoru žalobkyně zcela absentovalo. Pokud by totiž soud shledal předmětný žalobní bod důvodným, musel by přistoupit ke zrušení rozhodnutí bez dalšího.
12. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
13. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
14. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.

15. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
16. Vycházeje ze shora uvedeného je pak ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí jsou úvahy žalovaného, týkající se potřeby posuzovat v projednávané věci otázku přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců naprosto zřejmé. Žalovaný v této souvislosti jasným způsobem uzavřel, že v žádném ustanovení obsaženém ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně, není stanovena povinnost hodnotit přiměřenost dopadu do rodinného a soukromého života. Daný názor přitom žalovaný opřel též o citace z judikatury Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí tak dle hodnocení zdejšího soudu v dané části najisto není nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, ač se žalovaný k předmětné otázce vyjádřil negativně, resp. zastával právní názor, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadu do rodinného a soukromého života v řešené věci nebyla zákonem vůbec stanovena. V posuzovaném případě nicméně lze z hlediska samotné přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí, byť stručně a ve své podstatě zamítavým způsobem, avšak zcela přezkoumatelně, zdůvodnil, jakým způsobem a na základě jakých skutečností předmětnou věc, a to nejen v nadepsané části, hodnotil (tj. jaké zaujal stanovisko). Tato námitka proto byla soudem vyhodnocena jako nedůvodná.
17. V návaznosti na to se soud dále zabýval námitkou, dle níž měl žalovaný zásadním způsobem porušit své povinnosti odvolacího orgánu a nezjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Stejným způsobem přitom měl postupovat i správní orgán I. stupně.
18. Podle § 2 správního řádu šetří správní orgán práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu (odst. 3). Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (odst. 4).
19. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
20. Podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkouvává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

21. Nutno zmínit, že žalobkyně předmětnou námitku uplatnila pouze obecně, aniž by uvedla, v čem měly nedostatky na straně žalovaného jako odvolacího orgánu konkrétně spočívat a v důsledku jakého konkrétního pochybení, chybějících či rozporných úvah má být jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Přesto se soud danou námitkou komplexně zabýval a napadené rozhodnutí po stránce obsahové, jakož i samotný postup žalovaného v odvolacím řízení, přezkoumal. Soud přitom úvodem poznamenává, že na tomto místě zatím nehodnotil správnost žalovaným učiněných závěrů, neboť to bude předmětem dalšího posouzení. Současně mu však není vůbec zřejmé, z čeho žalobkyně nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ze strany žalovaného dovozuje.
22. Úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitek. Této povinnosti ovšem žalovaný bezpochyby dostál, neboť jeho rozhodnutí obsahuje zcela jasné, logické a srozumitelné úvahy, pro které považuje postup správního orgánu I. stupně za souladný se zákonem, jak ostatně bylo již dříve vyloženo. Pouhý fakt, že žalobkyně nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle správního řádu či nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobkyně v tomto smyslu namítla, že žalovaný nezjistil správně stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti, není soudu vůbec jasné, o jaké skutečnosti žalobkyně uvedené úvahy opírá. V daném případě byla ověřena úplnost správního spisu ve vztahu k veškerým učiněným zjištěním, kdy jsou zřejmé listiny, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, přičemž tyto zákonným způsobem hodnotil a na jejich základě dospěl k výše rekapitulovaným závěrům o nedůvodnosti odvolání žalobkyně. Konečně námitku směřující k porušení povinnosti správních orgánů obou stupňů šetřit práva žalobce nabytá v dobré víře, jakož i jeho oprávněné zájmy, lze považovat za již natolik neurčitou, že se jí soud není vůbec schopen zabývat, když žalobce v žalobě nikterak neozřejmil, v čem konkrétně by toto pochybení mělo spočívat.
23. Soud proto uzavírá, že ve vztahu k nadepsané námitce, a to v celé její šíři a obecnosti, neshledal žádné pochybení žalovaného ani správního orgánu I. stupně, a proto ji vyhodnotil rovněž za nedůvodnou.
24. Dále se soud zabýval tvrzením žalobkyně, že se správní orgány v průběhu daného správního řízení nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu, přičemž žalobkyně popsala svoji aktuální životní situaci – vazby na území České republiky, kdy právě tyto skutečnosti měly být správními orgány dle jejího názoru důsledně hodnoceny. V této souvislosti je třeba předeslat, že z právní úpravy, na jejímž základě byla žádost žalobkyně o prodloužení jejího povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta, nevyplývala povinnost správních orgánů přiměřenost dopadů rozhodnutí do jejich soukromých a rodinných poměrů posuzovat. Ostatně právě na tomto hodnocení založil žalovaný v dotčené části svůj závěr ve věci.
25. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Dle § 36 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38).
27. Ve smyslu § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě podle předchozího odstavce anebo bylo-li vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. d) a soud žalobě nepřiznal odkladný účinek.
28. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle odst. 3 citovaného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
29. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Podle odst. 2 nadepsaného článku státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
30. V tomto kontextu je předně třeba uvést, že otázka, zda a za jakých podmínek se mají správní orgány věcně zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, pokud tato povinnost neplyne z § 174a zákona o pobytu cizinců, byla judikaturou správních soudů již vyřešena tak, že skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29).
31. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, se přitom podává, že „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Poukázat je možné také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, z něhož se podává, že „[p]ovinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 18. 11. 2015, č. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v §174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Právě na shora citovaná rozhodnutí, v rámci posouzení dané právní otázky, odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí.

32. Dle hodnocení zdejšího soudu však nelze současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž čl. 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z předmětné úmluvy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29). Pokud tedy cizinec v řízení namítne nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na jeho konkrétní rodinnou a sociální situaci, resp. sám cizinec vnese do řízení relevantní tvrzení, z nichž vyplývá, že by rozhodnutí správních orgánů snad mohlo mít nepříznivý dopad do jeho soukromých a rodinných poměrů, musí se správní orgány z tohoto důvodu zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života tohoto cizince bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu 174a tohoto zákona nevyžadoval, jak bylo aktuálně konstatováno např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, nebo ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 214/2020-36). Žalovaný tudíž v nyní projednávané věci nepochybně měl povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Jinými slovy, ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaný byl povinen věcně se zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to kvantitativně v rozsahu námitek a tvrzení žalobkyně a kvalitativně poměřením zjištěných protichůdných zájmů.
33. V řešeném případě je přitom z rozhodnutí žalovaného zřejmé, že žalobkyní v odvolání tvrzené rodinné a soukromé poměry na území České republiky byly vzaty v úvahu jen potud, že bylo toliko konstatováno, že správním orgánům není stanovena zákonná povinnost posuzovat přiměřenost dopadu učiněného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo shledáno ani v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně tedy už v podaném odvolání najisto vytkla, že se správní orgán I. stupně jejími soukromými a rodinnými poměry nezabýval, přičemž popsala i konkrétní skutečnosti, na které tak nebyl dle jejího názoru brán dostatečný zřetel. Tím již ve světle výše odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu zcela nepochybně založila povinnost žalovaného se jejími soukromými a rodinnými poměry, respektive přiměřeností dopadů rozhodnutí do těchto poměrů, zabývat.
34. Jak už bylo dříve rekapitulováno, žalovaný se nicméně předmětnou odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí věcně nezabýval. Za takové situace ovšem nemůže napadené rozhodnutí obstát, neboť není věcí soudu nahrazovat činnost správních orgánů, jejichž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinností posouzení přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně najisto je. Předmětnou námitku žalobkyně tudíž zdejší soud vyhodnotil jako důvodnou.

35. Poslednímu žalobnímu bodu, kterým byl zcela nekonkrétním způsobem namítnut přepjatý formalismus napadeného rozhodnutí, pak dle hodnocení soudu přisvědčit nelze. Žalobkyně zde popsala přepjatý formalismus jako obecně nežádoucí jev v aplikaci práva, s čímž lze nepochybně souhlasit. Opomněla však uvést, v čem konkrétně přepjatý formalismus v napadeném rozhodnutí spatřuje. Pouze obecná, nijak nekonkretizovaná tvrzení přitom neumožňují soudu jiný než jen rovněž obecný přezkum. Po jeho provedení tedy soud konstatuje, že napadené rozhodnutí neshledává zatíženým vadou přepjatého formalismu. Správní orgány se dopustily pochybení, když se věcně nezabývaly přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně, jak už bylo dříve vyloženo, avšak v tom nelze spatřovat vadu přepjatého formalismu.
36. Soud tedy vzhledem k veškerým shora konstatovaným skutečnostem napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil, a to pro vadu řízení ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť se žalovaný řádně nevypořádal s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů v dané věci do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm pak bude žalovaný, jakož i případně správní orgán I. stupně, podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Bude tedy na nich, aby řádně zjistily skutkový stav věci týkající se zejména soukromých a rodinných poměrů žalobkyně, posoudily závažnost zásahu, který do těchto poměrů může nastat v důsledku jejich rozhodnutí a přezkoumatelným způsobem odůvodnily svůj závěr o této otázce. Pochopitelně je povinností správních orgánů, aby se též řádně vypořádaly s námitkami a tvrzeními, která v této souvislosti žalobkyně uvádí a popřípadě ještě uvede.
37. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 10 800 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu (tj. 3 000 Kč) a přiznání odkladného účinku (tj. 1 000 Kč) v celkové částce 4 000 Kč a náklady zastoupení žalobkyně advokátem Mgr. Vratislavem Polkou stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávající se z částky 6 200 Kč za dva úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. 2 x 3 100 Kč), včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože advokát žalobkyně soudu nedoložil osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty, resp. skutečnost, že je plátcem této daně, soud mu nepřiznal nárok na úhradu 21 % DPH z nákladů právního zastoupení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. března 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.